

Шиманъ. Но ти чу, че само до полунощъ ще чакатъ.

ЕФ. Ще ги задържимъ.

Шим. И ако Мурадъ помисли, че пратеницитѣ му сѣ задържани само да спечелимъ време и заповѣда маладенне. Още повече, когато и Драгомиръ и Владиславъ не сѣ тамъ! Какво ще стане съ войската ни!

Дълго мълчание.

ЕФ. / Станалъ/ Незнамъ! Виждамъ, че сега не мога да дамъ нужния добъръ съвѣтъ на единъ царъ, който е прѣдъ таква изпитаня.

Шим. Тогова? А времето лѣти! Срока е тѣй късъ!

Дълго мълчание.

ЕФ. По добръ да окъснѣемъ, но да рѣшимъ нищо зрѣло--отъ колкото.... Пратеницитѣ трѣбва да бѣдатъ задържани... и утрѣ....

Шим. И утрѣ да бѣде: Ще се измѣнятъ ли работитѣ до утрѣ? -- Азъ мисля твое свѣтѣйшество, че до като не се измѣнятъ условията--и най добрия съвѣтъ и най зрѣлитѣ рѣшения сѣ само пожеланя.

ЕФ. И все пакъ не е злѣ да се обмисли всичко. Често и при най благоприятни условия лововото рѣшенне побързва на условията.... Нека помислимъ. Нека се раздѣлимъ. На саме човѣкъ се домогва до здрави и полезни рѣшения. Не бързай! / Пристъпва за ходене/.

Шим. / Недоволенъ само го погледва/.

ЕФ. Незабравяй, обаче, че Мара не бива да знае прѣдложеннето. То може само да я огорчи. Нека това знаемъ само двамъ. Утрѣ азъ ще дойда и ще рѣшимъ.

Шим. Не би ли се съгласилъ да дойдешъ по рано?

ЕФ. Ако стане нужда--извикай ме. А прѣди това срѣцни се съ Драгомира. Азъ вѣрвамъ, че той ще ти даде цѣлни работи!

Шим. Още сега ще разпоредя. Ще извикамъ и великитѣ боляри..... Азъ мисля.....

ЕФ. / Тръгналъ/ Богъ да ти е на помощ! Само не бързай! Азъ мисля, че работата нее още тѣй страшна.

Шим. / Дрънва звънчето. Явява се Тихомиръ/ Да се съпроводи Негово свѣтѣйшество.

Тихомиръ излиза.

ЕФ. Мурадъ знаеше твоео прѣдложение. Ако той имаше нужда отъ кратъкъ мъръ--би го приелъ. Въ това време би се разправилъ съ Хана. Но той ще вижда голѣмото разстройство въ държавата си--и за това иска Мара за да може трѣзъ нея да си осигори подълго спокойствие отъ мана страна. А